07/08/2024

Сусрет деце са хиландарским монасима у Чачку

На празник Светог пророка Илије, Високопреподобни архимандрит Методије игуман Хиландара, у пратњи монаха Митрофана и јеромонаха Марка, посетио је удружење „Теофил 1198“. Реч је о хиландарском добротворном-образовном удружењу са седиштем у Чачку, које је основано са циљем пружања подршке у области социјалне заштите, образовања, културе и уметности, као и духовног оснаживања младих.

Хиландарске монахе су дочекала деца, учесници радионица под називом „У наручју Хиландара“, као и дечји хор „Ирмос“. Игуман је свој деци даривао иконе Пресвете Богородице Тројеручице. Дружење са хиландарским оцима настављено је у галеријском простору удружења „Теофил 1198“.

Након речи добродошлице, Нела Мечанин, генерални секретар удружења, упознала је игумана и хиландарску братију са радом дечјих радионица.

Заблагодаривши на дочеку, хиландарски монаси су учествовали у часу књижевно-верске радионице, коју води вероучитељка Ирена Чоловић, који је прошао у разговору са децом.

Игуман Методије говорио им је о свом детињству, школи коју је похађао, о својим омиљеним предметима, док су оци Митрофан и Марко изнели занимљивости из периода када су они били ђаци. Током разговора, малишани су цртали портрете монаха, које су хиландарски оци понели у манастир за успомену.

Деца су постављала бројна питања, на која су монаси одговарали:

Оче игумане, можете ли нам рећи нешто о оцу Кирилу?“
Игуман Методије:

„Отац Кирило је био врло мали растом. Живео је у време када режим у тадашњој Југославији није био наклоњен цркви, посебно монаштву, тако да није могао да оствари своју жељу да постане монах. Због тога је отишао преко границе. Живео је у неколико земаља, чак је стигао и до САД, где је постао монах. Једном је један владика долазио на аеродром у Америци, а он је ишао као возач да га дочека. Амерички аутомобили су већи него ови наши, тако да се он уопште није видео иза волана. Тада га је полиција зауставила, па му том приликом полицајци рекоше „Ми смо Вас зауставили само да видимо има ли возача. Никог не видимо, али, ништа, није никакав проблем, идите даље“. И тако је он после разних догађаја стигао и до Хиландара и ту је био духовник. Кад сам ја дошао у манастир, код њега сам се исповедао. Он је стално служио литургије. Имао је своје посебне одежде, пошто је био баш мали растом. После неког времена, на Свету Гору дође један руски старац јеромонах, који је био још нижи од њега, отац Рафаило. Он је још жив и тада је оцу Кирилу поклонио своје одежде. Упитасмо оца Кирила да ли му оне одговарају, а он рече: „Па, мале су ми“. Тако да је и он доживео да њему нешто буде мало. Иначе, био је мало глув последњих година, па смо се ми са њим доста шалили. Био је ревностан и до краја живота долазио је на службе. Чак и када је био болестан, па и пред смрт, ишао је у цркву. Дешавало се па падне ноћу, пошто код нас јутарње службе почињу још пре зоре. Монаси га пронађу и кажу му: „Оче Кирило, где ћеш ти, болестан си“. Он ће на то: „Не, нисам. Идем ја у цркву“. Тако да је до последњег дана одлазио на службе и после се упокојио. Од свих монаха које смо ми затекли у манастиру свих ових година, највише се причало о њему. Њега су сви волели“.

Шта сте Ви желели да будете када порастете, док сте били у основној школи?
Игуман Методије:

„Сећам се, кад нас је учитељица у школи питала, шта ћемо да будемо кад порастемо, ја сам рекао да желим да фарбам аутомобиле. Тако да ми је прва жеља била да будем ауто-фарбар. А хемију смо стварно волели, иако нам ју је предавала најстрожа наставница у основној школи. Да будем искрен, један друг, који је сада лекар и ја смо из кабинета за хемију крали епрувете и за научне потребе вршили експерименте. Чак смо неколико пута изазвали и мање експлозије. Али је то све било из љубави према хемији. Е, онда кад сам почео да идем у цркву, рекох себи да није било добро то што смо крали. Једног дана сам спаковао све у једну кутију, написао да је то за кабинет за хемију и ставио је испред улаза у школу.

Касније, кад смо ишли у средњу школу, позајмљивали смо разне предмете у вези са електроником, јер смо били на електротехничком смеру. И то смо после спаковали и вратили. Значи, све смо позајмљивали и радили у научне сврхе.

Јеромонах Марко:

„Ја сам проходао са девет месеци. Био сам увек живахно дете, пео сам се по дрвећу, правио фигурице Индијанаца, разне маске. Али сам волео и спорт. Превагнула је љубав према кошарци, имао сам добар одраз, међутим, нисам имао висину и одустао сам од тога. Висок сам 183 центиметра, а то није нека висина за кошаркаша. Да сам имао једно десет центиметара више, био бих добар кошаркаш. Ето, то сам волео и о томе сам маштао као дете. После сам видео да то више није разонода, већ нека врста напора. Нема креативности, већ се све претворило у бизнис. Волео сам све наше добре кошаркаше, Кићановића, Далипагића... Касније сам, као студент, зарађивао по коју пару у фирми мог брата, који је био економиста. Он је доста путовао, буде час у Кини, час у некој другој земљи. Тада сам рекао: „Е, ово ћу ја да упишем“. И тако сам уписао економију, мада ме је тата наговарао да одем на медицину. Каква медицина, на регрутацији ми ваде крв, а ја паднем у несвест. Тако да од медицине није било ништа. Изабрао сам економију, мало креативнији и живахнији посао. Говорили су ми да упишем и електротехнику. Каква електротехника... Морао бих да седим по цео дан над цртежима, а ја не могу да издржим ни пет минута. Једва сам завршио факултет, јер нисам могао дуго да седим. Био сам вазда немиран. Нисам правио проблеме, али сам био живахан. Урезивао сам имена у дрво, играо се Индијанаца, каубојаца. Живео

сам у Банату, а моја улица је била широка и пуна дрвећа. У то време, било је доста деце, па смо се заједно играли“.

Монах Митрофан:

„Желео сам да будем радио и ТВ механичар. У мом месту није постојала школа за ту струку, већ је била у Сарајеву. Примили су ме у школу, али мој отац није имао средстава да ме школује. Конкурисао сам за дом, али ме нису примили. Због тога сам се вратио и уписао економску школу, тако да нисам учио оно што сам желео.

У коју сте школу ишли и ко Вам је био учитељ?
Архимандрит Методије:

„Ишао сам у ОШ Вук Караџић, а учитељица ми је била Љиљана Танкосић. Најомиљенији предмет ми је био велики одмор. Тад смо ишли по погачице и јогурт за доручак. Физичко сам волео у нижим разредима, као и познавање природе и друштва. То ми је било лепо“.

Зашто сте се одлучили за монашки живот, шта је лепота и тешкоћа тог живота?
Игуман Методије:

„Прави начин да се човек одлучи за монашки живот није ни да бежи од неких проблема, нити да се разочарао, већ да служи Богу у потпуности. Мада, сваки хришћанин служи Богу. И људи који живе у свету и имају породице такође иду у цркву, посте, чине добра дела, тако да и они служе Богу. Међутим, има неких који желе у потпуности да се томе посвете, да им ништа друго не смета, и онда они иду у манастир. Ето, то је прави разлог зашто се неко одлучује за монашки живот. Када се на тај начин оде у манастир, човек жели да стално духовно напредује служећи Богу“.

У наставку је игуман Методије испричао деци интересантну причу:

„У манастиру Хиландару увек морају да буду монаси који носе имена Митрофан и Никанор. Зашто је то тако? У стара времена, када се пловило бродовима једрењацима, била су двојица браће из тадашње српске Далмације и они су се бавили продајом олова. Бродом су превозили олово за продају и успут су свратили на поклоњење у манастир Хиландар. Када су завршили молитву и када је требало да крену даље, никако није било повољног ветра. Данима су чекали, а ветра није било. Размишљали су шта би то могло бити. Онда им је неко предложио, а можда су се и сами сетили да

поклоне манастиру део олова, како би се покрила црква. Након што су поклонили манастиру олово, одмах је почео да дува повољан ветар и они су отпловили даље. Успут су разговарали о томе како се на Светој Гори дешавају чуда. Одлучили су да оставе све и да постану монаси. Замонашили су се и добили имена Митрофан и Никанор. Пошто то олово још увек, после толико векова, покрива хиландарску цркву, у сећање на њихов дар и чудо које се десило, код нас увек треба да буду двојица монаха који се зову Митрофан и Никанор“, закључио је архимандрит Методије.

mitropolija.com